

ת"פ 41758/09/17 - מדינת ישראל נגד מוחמד בולבול (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 41758-09-17 מדינת ישראל נ' בולבול(עציר)

9.5.18

בפני כבוד השופט כמאל סעב
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד בולבול (עציר),

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד יוסי גימפל - פרקליטות פלילי
ב"כ הנאשם: עו"ד יניב אביטן - סניגוריה ציבורית

גזר דין

א. פתח דבר:

1. הנאשם הודה, במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב האישום המתוקן שסומן "א" והורשע בעבירה של **חבלה בכוונה מחמירה**, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ובעבירה של **שיבוש מהלכי משפט**, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.
2. בהסדר הטיעון הוסכם כי הטיעון לעונש יהיה חופשי.

ב. עובדות כתב האישום המתוקן:

3. הנאשם וא' ב' ע' א' (להלן: "**המתלונן**") היו בעבר בקשרי חברות. בתקופה של כשלושה חודשים שקדמה להגשת כתב האישום, ניתק המתלונן את קשריו עם הנאשם ועל רקע זה נתגלע סכסוך בין השניים.
4. ביום 4.9.17, בסמוך לשעה 10:40 יצאו המתלונן ואחיו מביתם בבאקה אל גרביה, בדרכם לעבודה. המתלונן ואחיו צעדו בכביש פנימי הסמוך לביתם, מכיוון דרום לכיוון צפון (להלן: "**הכביש**"). הכביש הינו כביש אספלט עירוני, דו סטרי, ללא קווי הפרדה בין הנתיבים, בצדי הכביש מצויים שולי כורכר.

5. בהיותם צועדים על הכביש, הגיע הנאשם מכיוון צפון כשהוא נוהג ברכבו ומשהבחין במתלונן ואחיו, נסע לכיוונם ונעצר מולם במרכז הכביש, כשקדמת הרכב צמודה לגוף המתלונן (להלן: "**המפגש**"). לאחר חילופי דברים קצרים בין השניים לנאשם, המשיכו המתלונן ואחיו בדרכם במורד הכביש לכיוון צפון והנאשם המשיך בנסיעה לכיוון דרום.
6. בהמשך, בחלוף פחות מדקה מרגע המפגש, סובב הנאשם את רכבו והחל לנסוע במהירות לכיוון צפון. הנאשם הבחין במתלונן כשהוא צועד בצדו הימני של הכביש כשגבו מופנה אליו ולצדו אחיו, ובהתקרב אליו, האיץ הנאשם את מהירות נסיעתו, סטה בחדות ימינה ופגע במתלונן בחוזקה עם הפינה הקדמית ימנית של הרכב (להלן: "**הפגיעה**"), הנאשם לא עצר ולא בדק מה עלה בגורלו של המתלונן.
7. כתוצאה מהפגיעה הועף המתלונן והוטל על גבי הכביש ופונה לבית החולים, שם אובחן כסובל מפצע גדול המערב עור ושריר הגסטרוקינימיאוס באספקט האחורי פרוקסלי של שוק שמאל וכן משפשופים רבים בעור בכל חלקי גופו ובראשו. המתלונן אושפז בבית חולים למשך 10 ימים.
8. בהמשך אותו יום, ומשידע הנאשם כי המשטרה מחפשת אחריו, פנה הנאשם אל מכרה שלו בשם נ.ב. וביקש ממנה למסור עבורו הודעת שקר במשטרה לפיה, נכחה עמו ברכב בעת האירוע נשוא כתב האישום וכי המתלונן איים עליו, זאת על אף שלא היתה עמו ברכב. באותו יום סמוך לשעה 18:54, התייצבה נ.ב. בתחנת המשטרה ומסרה בחקירתה את הפרטים הכוזבים, כבקשת הנאשם.
9. במעשיו, גרם הנאשם למתלונן חבלה חמורה באמצעות רכבו, זאת בכוונה לגרום לו לחבלה חמורה או להטיל בו נכות או מום וכן הורה לנ.ב. למסור הודעה כוזבת בכוונה למנוע או להכשיל הליך משפטי.
10. בהתאם לבקשת הסנגור ועמדת המאשימה הופנה הנאשם לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינו. זאת ועוד, לבקשת המאשימה הוריתי על הגשת תסקיר קורבן עבירה.

ג. תסקיר שירות המבחן:

11. כעולה מהתסקיר, הנאשם כבן 27, רווק, מתגורר בבית אמו בבאקה אל גרביה, עבד בעבודות מזדמנות עד להשתלבותו בעבודה כטכנאי מיזוג אויר במשך כ- 3 שנים.
12. הנאשם הינו הבן הבכור להוריו ולו שני אחים, לכל אחד מהוריו ילדים מנישואים קודמים, לאם 5 ילדים ולאב 4 ילדים. אביו נרצח בשנת 2000, בגיל 46 ע"י בנה הבכור של אמו מנישואיה הקודמים. הנאשם מסר כי רצח האב בהיותו כבן 10 היה אירוע טראגי בחייו שגרם לו קשיים רגשיים והתנהגותיים על אף

שהצליח לתפקד במסגרת הלימודים והשלים 12 שנות לימוד.

13. לחובתו של הנאשם שתי הרשעות קודמות בגין עבירות אלימות. אחת משנת 2012 בשל תקיפת אחותו ובגין כך נגזרו עליו עונשים בדמות התחייבות ומאסר מותנה. ההרשעה השנייה משנת 2015 בשל תקיפת אמו ובגין כך נדון לתשעה חודשי מאסר בפועל.

14. שירות המבחן התרשם מסיכון להתפרצות אלימה מצד הנאשם כלפי הסובבים אותו, לצד חוסר בהירות באשר למצבו הנפשי. הנאשם הופנה לאבחון פסיכיאטרי והתקבל מידע בעניינו מיום 19.6.17 שלפיו הנאשם מוכר למערכת בריאות הנפש משנת 2008, ביצע ניסיון אובדני, אושפז בכפייה בבית חולים פסיכיאטרי ואובחן כסובל מהפרעה פסיכוטית חריפה חולפת ושחרר לאחר מספר ימים. עוד צוין כי בבדיקתו בהתאם לבקשת שירות המבחן, לא נמצאו עדויות לפסיכוזה חריפה או הפרעה אפקטיבית מג'ורית וכי אין צורך כעת בטיפול ובמעקב פסיכיאטרי.

15. עוד הופנה הנאשם ע"י שירות המבחן לאגף הרווחה לצורך השתלבותו בהליך טיפולי, וצוין כי הנאשם קידם את הקשר עם אגף הרווחה, אולם לא השתלב בהליך טיפולי משמעותי, על רקע מעצרו בתיק דנן.

16. אשר לעבירות המיוחסות לנאשם בתיק דנן, מסר הנאשם כי הוא זה שביקש לנתק את הקשר עם המתלונן, על רקע מעורבות פלילית של האחרון וחוייתו של הנאשם את המתלונן כמאיים עליו. הנאשם קיבל אחריות פורמאלית על מעשיו, אך השליך את התנהלותו על המתלונן ועל המשטרה שלא טיפלה באיומים מצד המתלונן. עוד מסר כי ביקש מחברתו לשקר מאחר וחשש מתוצאות מעשיו.

17. שירות המבחן התרשם מבחור צעיר, שגדל בקונסטליה משפחתית מורכבת וסבוכה, בהיעדר דמויות מיטיבות וקשובות לצרכיו ואובדן דמות האב בנסיבות טראגיות בגיל צעיר. עוד התרשם שירות המבחן כי כיום ניכר קושי משמעותי בוויסות דחפים, בעת חויית חוסר אונים או פגיעה בו או בבני משפחתו.

18. להערכת שירות המבחן, בשל גבולות פנימיים רופפים, המתבטאים בעבירות חוזרות בתחום האלימות ועל רקע מודעות נמוכה שמגלה הנאשם באשר לחומת התנהגותו, עולה הערכת סיכון גבוהה ומשמעותית להישנות התנהגות אלימה ברמת חומרה גבוהה מצדו בעתיד.

19. שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם ולא התרשם מהצבת גבול עבור הנאשם דרכם, זאת נוכח חזרתיות בביצוע עבירות, אף בהיות הנאשם נתון בהליך אבחון, ולצד סיכון גבוה להישנות מעשים עוברי חוק.

20. אשר על כן, נוכח חומרת העבירות ובהיעדר חלופה שיקומית, סבור שירות המבחן כי נדרשת ענישה מוחשית וכי במידה ותוטל תקופת מאסר, אז מומלץ לשקול את האופציה השיקומית ע"י גורמי שב"ס.

ד. תסקיר קורבן עבירה:

21. כאמור בעניינו של המתלון הוגש תסקיר אודות מצבו בעקבות האירוע נשוא כתב האישום המתוקן.

22. המתלון כבן 26, רווק, מתגורר עם הוריו בכפר באקה אל גרביה, אינו עובד ונסמך על שולחן הוריו.

23. המפקחת התרשמה כי המתלון סובל מפגיעה ניכרת בתחושת הערך והחיוניות וכי הפגיעה שגרם הנאשם קטעה את התהליך החיובי המשמעותי שבו החל המתלון וגרמה לנסיגה קשה, ממנה הוא מתקשה להתאושש. עוד צוין כי המתלון סובל מפגיעה במישורי חייו השונים, ברמה התפקודית, הנפשית והבינאישית ולה השלכות נרחבות במיוחד בהיותו בשלב התפתחותי של ביסוס מקצועי וחברתי ובניית משפחה. זאת ועוד שיתפה המפקחת את המתלון בהתרשמותה לגבי מצבו והמליצה לו להשתלב במסגרת טיפולית, במטרה לקבל סיוע בעיבוד החוויה הטראומטית של הפגיעה ובדרכי התמודדות והחלמה ממנה, אך התרשמה כי בשלב זה המתלון מתקשה להירתם לכך ולמצוא את הכוחות הנפשיים הנדרשים לתהליך זה.

24. לאור הנזקים הפיזיים, הנפשיים והכלכליים שנגרמו למתלון בעקבות פגיעת הנאשם ועל מנת לסייע למתלון לקבל הכרה בפגיעה הקשה, המליצה המפקחת, שבין יתר רכיבי הענישה, יוטל על הנאשם פיצוי כספי משמעותי למתלון.

ה. טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני המאשימה:

25. המאשימה הגישה את טיעוניה בכתב שסומנו ת/3 והשלימה אותם בפניי בעל פה.

26. כראיות מטעמה הגישה המאשימה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם שסומן ת/1 ואת התיעוד הרפואי של המתלון שסומן ת/2.

27. המאשימה הפנתה לתיקון 113 וציינה כי מדובר באירוע אחד מתמשך וניתן לראות את מעשיו של הנאשם, לאחר האירוע במסגרתו הוא ניסה לשבש את ההליכים, כחלק מהאירוע הראשון והמרכזי ולכן

סבורה המאשימה כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד בגין כל מעשיו של הנאשם.

28. לטענת המאשימה, הערכים החברתיים הנפגעים כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הם שמירה על החיים ושלמות הגוף.

29. המאשימה הפנתה לעובדות כתב האישום המתוקן, לפסיקה והדגישה כי בסוג העבירות בהן הורשע הנאשם חייבת להינתן הבכורה לשיקולי גמול הרתעה והגנה על הציבור. לטענתה, חומרה יתרה במעשיו של הנאשם בשל ביצוע העבירה תוך שימוש ברכב ככלי פוגעני ומסוכן.

30. אשר לנסיבות ביצוע העבירות טענה המאשימה כי אומנם המפגש בין הנאשם לבין המתלונן היה ספונטני ובלתי מתוכנן, אולם בשלב מסוים, בשל סכסוך קודם בין הנאשם לבין המתלונן, תכנן הנאשם לפגוע במתלונן ולשם כך סובב את רכבו והחל לנסוע לכיוון המתלונן וכשהתקרב אליו האץ הנאשם את מהירות נסיעתו וסטה בחדות ימינה לכיוון המתלונן, פגע בו וגרם לו חבלות חמורות. זאת ועוד הנאשם פעל לשיבוש החקירה כאשר הנחה את חברתו למסור במשטרה גרסה שקרית.

31. עוד הפנתה המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם וציינה כי לחובתו הרשעה משנת 2014 בגין עבירות של תקיפה סתם והיזק לרכוש במזיד וכי בתאריך 8.1.18 נידון הנאשם ל- 9 חודשי מאסר בפועל בגין הרשעתו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש שבוצעה בשנת 2015.

32. לעניין תסקיר הנאשם, טען בפניו ב"כ המאשימה כי לא מדובר בתסקיר חיובי, הנאשם מקבל אחריות פורמלית בלבד על מעשיו ומשליך התנהלותו על המתלונן ועל המשטרה. עוד ציין כי שירות המבחן העריך כי קיים סיכון גבוה ומשמעותי להישנות התנהגות אלימה ברמת חומרה גבוהה ולכן נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית. עוד טען ב"כ המאשימה כי כעולה מתסקיר קורבן העבירה, נגרמו למתלונן נזקים קשים ברמה פיזית, חברתית ונפשית.

33. אשר למתחם הענישה ההולם הפנתה המאשימה לפסיקה וטענה כי בשם לב למכלול הנתונים לרבות מדיניות הענישה הנוהגת, מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין 4 עד 7 שנות מאסר בפועל.

34. המאשימה הפנתה לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות וציינה כי הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, חסך זמן שיפוטי יקר, אך טענה כי אין מקום לסטות ממתחם הענישה שייקבע בשל שיקולי שיקום, שכן הנאשם לא הצביע על כך שהוא השתקם או שקיים סיכוי של ממש שישתקם.

35. המאשימה ציינה כי אומנם הנאשם נעצר בתיק זה החל מיום 4.9.17; ברם ביום 8.1.18 נידון למאסר בפועל למשך 9 חודשים. לפיכך ביקשה המאשימה כי העונש שיוטל על הנאשם בתיק זה יצטבר לעונש

המאסר אותו מרצה כעת ולא לנכות את התקופה בה שהה הנאשם במעצר ובמאסר מתקופת המאסר בתיק זה.

36. אשר לכל האמור, ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בפועל בחלקו האמצעי של מתחם הענישה שהוצע על ידה ומעלה, זאת בשים לב לעברו הפלילי של הנאשם. עוד ביקשה להטיל עליו מאסר מותנה ארוך ומשמעותי, פיצוי למתלונן, פסילת רישיון הנהיגה בפועל וכן פסילה על תנאי.

טיעוני ב"כ הנאשם:

37. ב"כ הנאשם הגיש את טיעוניו בכתב שסומנו נ/1 והשלימם בפני בעל פה.

38. ב"כ הנאשם, ציין כי אין להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם ובערך החברתי שנפגע כתוצאה מכך, אך לטענתו, כמצוות המחוקק, יש להתייחס למידת הפגיעה בערך המוגן ומשכך יש לתת חשיבות רבה לעובדה כי מעשיו של הנאשם לא הביאו, בסופו של יום, לכדי תוצאה של גרימת מום או נזק בלתי הפיך.

39. הסנגור הפנה לאסופת פסיקה וטען כי מתחם הענישה ההולם במקרה דנן נע בין 8 חודשי מאסר בפועל עד 28 חודשי מאסר בפועל.

40. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות טען הסנגור כי המדובר בנאשם ומתלונן הגרים בשכנות, להם היכרות מוקדמת וכי טרם האירוע ניצת בין השניים סכסוך, במסגרתו איים המתלונן על הנאשם שהוא יפגע בו במידה והוא יכנס שוב לשכונה ולכן הנאשם חש מאוים ע"י המתלונן וחשש ממנו. עוד טען הסנגור כי לא מדובר במעשה מתוכנן מראש, אלא ספונטני, רגעי, ללא מחשבה מוקדמת וכי השניים נפגשו על דרך המקרה.

41. לטענת הסנגור, הנזק שנגרם למתלונן הינו נזק הפיך שלא הותיר את המתלונן בעל מום או עם פגם כלשהו, למעט ימי אשפוז בודדים ולא נזקק לשיקום. עוד טען הסנגור כי תסקיר קורבן העבירה לא נתמך בתייעוד רפואי ואינו מתייחס למצבו העדכני של המתלונן נכון להיום.

42. הסנגור הפנה לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן וטען כי לנסיבות חייו השפעה מכרעת על ביצוע העבירה.

43. לטענת הסנגור, שליחת הנאשם למאסר בפועל עלולה להיות הרת אסון על אדם כגון הנאשם שבפנינו שהינו בלתי יציב מבחינה נפשית ואף נוטה לחוסר שליטה על מעשיו במצבי קיצון, כעולה מתסקיר שירות המבחן אשר הדגיש כי הנאשם חווה קשיים רבים, חש בלבול וחוסר אונים נוכח מעצרו ועל פי

ההתרשמות ממנו, מצבו הרגשי מצריך המשך מעקב קפדני מצדי גורמי השב"ס.

44. הסנגור הדגיש כי הנאשם הודה בביצוע העבירות בטרם שמיעת הראיות, חסך זמן שיפוטי יקר, לקח אחריות, הביע חרטה כנה והבין את חומרת מעשיו.

45. הסנגור סבור כי יש לאמץ את המתחם שהוצע על ידו ולהטיל על הנאשם עונש מאסר ברף התחתון של המתחם וזאת בהתחשב, בהודאתו, לקיחת האחריות, חרטתו, חיסכון זמן שיפוטי והימצאותו בתנאי מעצר משך שבעה חודשים.

בטיעוניו בפניי ביקש הסניגור להטיל על הנאשם עונש שלא יעלה על 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

דברי הנאשם:

46. הנאשם ביקש סליחה מביהמ"ש ומהמתלונן.

דין וגזירת הדין:

ו.

47. הנאשם הורשע ע"פ הודאתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ושיבוש מהלכי משפט.

48. הנאשם גרם למתלונן חבלה חמורה באמצעות רכבו בכוונה להטיל בו מום ונכות ולגרום לו חבלה חמורה והורה לחברתו למסור הודעה כוזבת בכוונה למנוע או להכשיל הליך משפטי.

49. כבר נשפך דיו רב על תופעת האלימות ויישוב סכסוכים דרך שימוש בנשק קר או חם ודי אם אפנה לע"פ 371/08 **מדינת ישראל נ' ביטאו** (ניתן ביום 27.10.08), שם נאמר כי:

"בית משפט זה שב ועמד על הצורך במיגור האלימות הגוואה בחברה ובתוך כך על הצורך בצמצום תופעת השימוש בנשק קר וחם ליישוב סכסוכים. מציאות בה חילוקי דעות על עניינים של מה בכך הופכים כהרף עין לקטטות אלימות המסתיימות לא פעם בפגיעות קשות למעורבים ואף באובדן חיי אדם, פעמים רבות כתוצאה משימוש בנשק, הינה מציאות מטרידה ביותר - מציאות שלא ניתן ואין להשלים עימה". (שם, פסקה 32).

50. לצורך קביעת מתחם הענישה במקרה שלפנינו, ראוי לציין כי בית המשפט העליון חזר לא אחת על הצורך בענישה מחמירה - לעניין זה ראו ע"פ 5576/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.04.11),

פסקה 3 שם נאמר:

"..אל מול אלימות מעוררת סלידה שכזו יש להגיב ביד קשה ביותר. תופעה נוראה זו של אלימות קשה וחסרת רחמים מחייבת את כל הגורמים לתת ידם למלחמת חורמה. האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. מצווים אנו ליתן ידנו למלחמה העיקשת בתופעת הבריונות שפשטה בארצנו, וידע כל מי שנוטל לעצמו את החרות לנהוג באלימות, כי הוא עלול לשלם על כך בחרותו. "יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד" (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (ניתן ביום 10.11.09)).

ראו גם ע"פ 6310/14 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 16.06.15); ע"פ 5794/13 מדינת ישראל נ' שיכה (ניתן ביום 2.4.14); ע"פ 2161/13 חבשי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 16.5.13) וע"פ 4330/12 דעאס נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 5.11.12).

51. בנידון דידן, הנאשם פגע פגיעה קשה בזכויותיו של המתלונן לכבוד, לביטחון ולשלמות הגוף, שהינן זכויות יסוד חשובות שאין לפגוע ולקפח אותן. מעשי הנאשם מבטאים תופעה של בריונות אלימה.

בית המשפט העליון חזר והדגיש, כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות גופו ולביטחונו האישי היא זכות יסוד מקודשת וערך עליון ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו - ראו ע"פ 3753/08 עודה עוואדרה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 13.04.10 וע"פ 6988/12 ראובן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 27.9.12).

52. בבחינת מדיניות הענישה הנוהגת, מצאתי כי במקרים רבים ודומים למקרה שלפנינו עולה כי הוטלו על נאשמים עונשי מאסר בפועל לתקופות ממושכות. בנוסף לפסקי הדין שאליהם הפנו הצדדים, אפנה למספר פסקי דין בעבירות זהות:

(-) בע"פ 7051/11 מדינת ישראל נ' רוני טייבי, (ניתן ביום 19.09.12) המשיב הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה על בסיס הודאתו, במסגרת הסדר טיעון. בית המשפט העליון החמיר בעונשו של המשיב והעמידו על 33 חודשי מאסר חלף 24 חודשי מאסר. המשיב דקר את המתלונן בסכין מספר פעמים בגבו, בבטנו, בראשו ובישבנו.

להבדיל מהמקרה שלפני, בעניין טייבי החבלה החמורה אינה תוצאה של איבוד שליטה רגעי אלא תקיפה מתוכננת היטב. בית המשפט העליון העיר, כי אלו ישב כערכאה דיונית, יתכן והיה מושיט על המשיב עונש חמור אף יותר.

(-) בע"פ 1706/10 **דוד ומשה נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 31.1.11), הורשעו שני המערערים בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. זאת בגין סכסוך אלים במועדון שבמהלכו תקפו המערערים את המתלון, הטיחו בראשו פח מתכת, המתלון איבד את הכרתו, החל לפרסס וראשו זב דם. על המערער 1 נגזרו 4 שנות מאסר בפועל ועל מערער 2 נגזרו 4.5 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור הן על הכרעת הדין והן על חומרת העונש.

(-) בע"פ 448/14 **מדינת ישראל נ' אזולאי** (ניתן ביום 24.11.14), הורשע המשיב על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת גרימת חבלה בכוונה מחמירה ובעבירת גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לאחר שדקר 2 מתלוננים, האחד בראשו והשני בחזהו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 2.5 עד 6 שנות מאסר בפועל, והטיל על המשיב 30 חודשי מאסר בפועל. שני הערעורים שהוגשו לבית המשפט העליון נדחו.

(-) בע"פ 6780/15 **עותמאן אבו ג'ומעה נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 18.4.16), הורשע המערער בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, בגין כך שנעץ סכין במצחו של המתלון, שעבר טיפול כירורגי וצנתור מוחי. ביהמ"ש המחוזי קבע כי מתחם הענישה נע בין 18 חודשי מאסר עד ל- 5 שנות מאסר והטיל על המערער 18 חודשי מאסר בפועל שזה ברף הנמוך של המתחם, זאת תוך התחשבות בעברו הנקי, התסקיר החיובי שהמליץ על של"צ, וכן בעובדה כי העבירה בוצעה במהלך תגרה שבה שני הצדדים השתמשו באלימות זה כלפי זה וכי האישום נגד הנאשם האחר בוטל. הערעור על חומרת העונש נדחה ע"י בית המשפט העליון.

(-) בע"פ 6398/10 **מואיד אדריס נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 17.04.11- המערער הורשע, לפי הודאתו, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ובהעלבת עובד ציבור והושתו עליו 27 חודשי מאסר בפועל והופעל מאסר מותנה בן 6 חודשים, באופן ששלושה חודשים מתוכו רוצו בחופף. המערער הכה את המתלון (מקבץ נדבות למחיתו) באמצעות מוט ברזל, באגרופים ובבעיטות, זאת גם שעה שהמתלון היה שרוע על הרצפה ולא הגיב למכותיו. למערער עבר פלילי הכולל עבירת סמים לצריכה עצמית ותקיפת שוטר במילוי תפקידו. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

(-) ע"פ 8912/13 **מדינת ישראל נגד טל** (ניתן ביום 13.2.14), המשיב 1 הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לאחר שדקר את המתלון בבטנו באמצעות חפץ חד, והוטלו עליו 12 חודשי מאסר בפועל. שירות המבחן המליץ על ענישה של עבודות שירות. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 1 ל- 7 שנות מאסר בפועל. בבית המשפט העליון נקבע, כי הרף התחתון שנקבע הוא נמוך מן המתבקש בנסיבות העניין, כאשר מדובר בתקיפה מתוכננת שאינה נובעת מהתפרצות זעם רגעית. ערעור המדינה התקבל, נקבע כי הרף התחתון של המתחם יועלה לשנתיים מאסר, ומבלי להביע עמדה באשר לרף העליון של המתחם, הוחמר עונשו של המשיב 1 ל- 24 חודשי מאסר בפועל (חלף 12 חודשים).

53. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין), יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם ביצע את העבירה באמצעות רכבו, שהנו נשק "קר" מסוכן ופוגעני (סעיף 329(2) לחוק העונשין). הלכה מושרשת הנה, כי "נשק" אינו רק כלי שיועד מלכתחילה להוות "נשק" וכי גם כלי או חפץ שנוצר לשימוש תמים ולא יועד לשמש למטרה אלימה, עלול להיחשב כ"נשק" אם בפועל נעשה בו שימוש ככזה - ראו לעניין זה ע"פ 187/76 **מדינת ישראל נ' אסרף**, לא(1) 150 שם נאמר כי:

"כל כלי או מכשיר (מחוץ לנשק חם) העלול להמית או לחבול הוא בחזקת נשק קר, בין אם יוצר לצורך כך, כמו פגיון, ובין אם לא יוצר לצורך כך, אבל מחזיקו הועיד אותו למטרה המזיקה, ולכן נשא אותו בשעת מעשה". (שם פסקה 5, בעמ' 153).

ברוח דברים אלה רכב אשר נעשה בו שימוש אלים, מהווה בנסיבות המקרה משום "נשק קר".

54. זאת ועוד, כעולה מהתיעוד הרפואי מיום האירוע של המרכז הרפואי הלל יפה - שסומן ת/2, המתלונן אובחן כסובל מ- **"שפשופים מרובים, שני חתכים כ 3 ס"מ עומק עד 3 מ"מ, במרכז הראש, ללא דימום פעיל עברו חיטוי והדבקה..."**.

לאחר שנבדק המתלונן ובוצעו כל הצילומים הדרושים צוין כי המתלונן סובל מ- **"שפשופים לאורך אמה שמאל, ללא רגישות גרמית או הגבלה בתנועות ... ללא פצעים לאורך הגב... כאבים והגבלה בתנועות רגל שמאל, ללא דיפורמציה ברורה, ללא הגבלה פסיבית בתנועות אך תוך כאב לאורך הירך ועד לקרסול. פצע גדול המערב עור + תת עור ושריר הגסטרוקינימיאוס באספקט אחורי פרוקסימלי של שוק שמאל"**. עוד צוין כי אין ממצא חבלתי חריף או שברים וכי המתלונן מועבר להמשך טיפול אורתופדי.

55. אומנם כעולה מהתיעוד הרפואי מיום האירוע, לא נגרם למתלונן נזק פיזי חמור, אם כי הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה הוא רב. המתלונן היה יכול לקפח את חייו כתוצאה מעוצמת הפגיעה. מה גם, כעולה מתסקיר קורבן העבירה בנוסף לנזק הפיזי, סובל המתלונן גם מנזק חברתי ונפשי כתוצאה מהאירוע.

לא למותר להוסיף, כי מעשי בריונות ראוי להם, גם אם לא נעשה בהם שימוש בסכין ותוצאתם אינה אשפוז ממושך של הקרבן, "לזכות" את מבצעייהם בעונש חמור וכואב - ראו לעניין זה ע"פ 109/08 **אשרף בן גמאל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 03.04.08) שם נאמר, כי:

"אף אם המתלונן החלים מן הפציעות הקשות, הרי אין בעובדה זו כדי להביא להקלה בעונש".

56. בנסיבות אלו, בזיקה לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בשים לב לטיב העבירה, ולפגיעת

המתלונן, הנני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 30 עד 60 חודשי מאסר בפועל.

57. גזירת עונשו של נאשם בתוך מתחם העונש ההולם לעולם תהא אינדיבידואלית. ברי, יש לבחון במכלול השיקולים נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, אלא הקשורות לנאשם הספציפי שביצע אותה, כל מקרה יבחן לפי נסיבותיו המיוחדות. - ראו ע"פ 10444/06 **עייני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.04.07); וכן סעיף 40יא לחוק העונשין.

58. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ראוי לציין, כי במכלול השיקולים, כנסיבות לקולא נלקחה בחשבון הודאתו של הנאשם בטרם שמיעת הראיות, גילו הצעיר, הבעת חרטה ולקיחת אחריות על מעשיו, מצבו המשפחתי והנפשי וכן נסיבותיו האישיות כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן. יחד עם זאת, כנסיבות לחומרא, נלקח בחשבון עברו של הנאשם הכולל שתי הרשעות קודמות בגין עבירות דומות של אלימות והעובדה שהנאשם כעת מרצה מאסר למשך תשעה חודשים שהוטל עליו ביום 8.1.18 בתיק 52403-11-15, בגין עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש שבוצעה ביום 21.6.15, זאת לאחר שהופעל מאסר מותנה בן 6 חודשים שהוטל עליו בתיק אחר בגין ביצוע עבירה של תקיפה סתם והיזק לרכוש במזיד.

59. זאת ועוד, שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם ולא התרשם מהצבת גבול עבור הנאשם דרכם, זאת נוכח חזרתיות בביצוע עבירות, אף בהיות הנאשם נתון בהליך אבחון, ולצד סיכון גבוה להישנות מעשים עוברי חוק.

ז סוף דבר:

60. לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות המפורטות לעיל ובחנתי את טענות הצדדים, מבלי להתעלם משיקולי הענישה, לרבות מתן הבכורה לזכות לכבוד, הביטחון האישי - הפרטי הן של הקורבן והן של הכלל ושלמות הגוף וכן לאינטרס הציבורי והשמירה על בטחונו, ומבלי להתעלם מנסיבותיו האישיות של הנאשם, מצבו הנפשי, עברו, הודאתו, וחרטתו, והאמור בתסקיר שירות המבחן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 36 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו, קרי מיום 4.9.17 עד ליום 8.1.18. עונש זה - שהוטל בתיק זה, יצטבר לעונש המאסר שמרצה הנאשם כעת בתיק האחר.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירת אלימות מסוג פשע;

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג עוון ו/או

שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

ד. אני פוסל את הנאשם מלהחזיק או מלקבל רישיון נהיגה למשך שלוש שנים מיום שחרורו.

ה. אני מחייב את הנאשם לשלם פיצוי למתלונן בסכום של 20,000 ₪ שישולם תוך 60 יום מהיום.

ז. בהתחשב במצבו האישי של הנאשם ונסיבותיו, אני נמנע מלהטיל עליו עונש קנס.

61. טרם סיום אפנה את רשויות שב"ס להמלצת שירות המבחן לבחון שילוב הנאשם בהליך שיקומי ולכן ראוי לבחון המלצה זו בחיוב ולתת לנאשם את ההזמנות לתקן את דרכיו, אם ירצה בכך, ובלבד ימצא מתאים, ישתף פעולה וינהג עפ"י הנוהלים המחייבים.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום, הודעה לנאשם.

ניתן היום, כ"ד אייר תשע"ח, 09 מאי 2018, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד חכרוש, הנאשם שהובא באמצעות הליווי ובא כוחו עו"ד יניב אביטן.